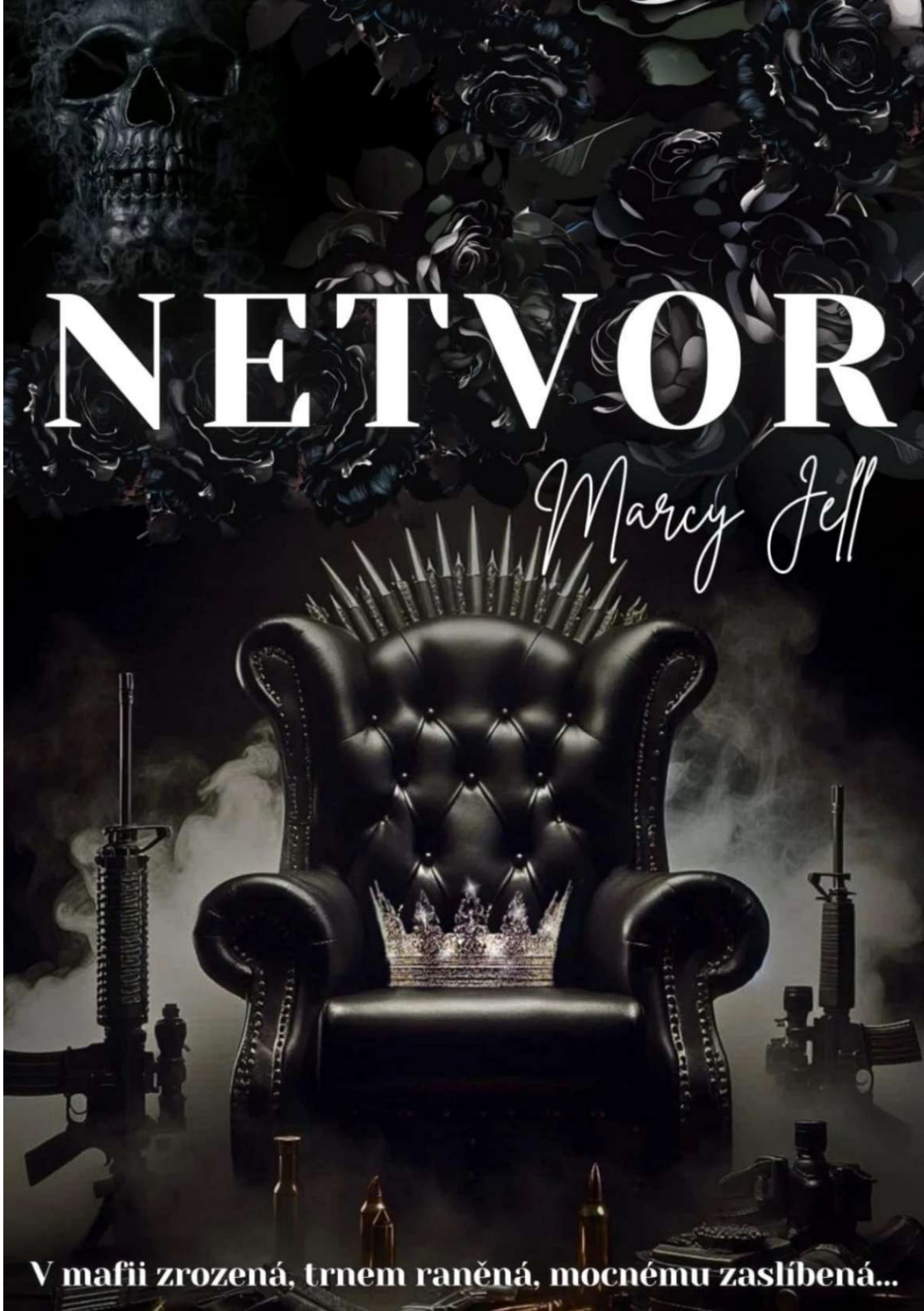

NETVOR

Marcy Jell

V mafii zrozená, trnem raněná, mocnému zaslíbená...

NETVOR

Marcy Jell

Brno, 2025

Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,

Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci,

v pořadí 111. knihu v edici SOLIS,

první elektronické vydání.

Autor © Marcy Jell

Korektura, redakce a sazba:

Nicol Keithe, Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc

Monika Kurucová

Poděkování patří i Petře Čechové a Evineče

Obálka © JPolc_design

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-53064-75-0 (epub)

978-80-53064-76-7 (PDF)

978-80-53064-77-4 (mobi)

Anotace

Všechno jsem vzal do vlastních rukou. Nepotřeboval jsem poslouchat, co a jak mám dělat. Rodina pro mě znamenala prioritu, ale dostal jsem se do situace, kdy jsem ji začal nesnášet. Hodili na mě vedení Palerma. Čekali ode mě dědici a svatbu, kterou jsem dopředu odsoudil k zániku.

Pak se ale u oltáře objevila ONA. Věděla, co chce a uměla si to vzít. Skrývala tajemství, přesto přede mnou stála a dívala se mi tvrdě do očí. Její povaha se rovnala té mojí a slovo NE nebrala jako překážku. Nezajímalo ji, že jsem z ní šílel.

Rozehráli jsme spolu špinavou hru a já se modlil, aby naše manželství neskončilo válkou.

„Pamatujte, že rodina je naší největší slabinou, ale zároveň i největší silou.“

Playlist

NASTY NASTY - RUMELIS
FUCK DO BOUNCE (SUPER
SLOWED) - ARIIS
SO GOOD - NOSI
SHE KNOWS - J.COLE, CULTS,
AMBER COFFMAN
ANOTHER LEVEL - OH THE
LARCENY
TAPOUT - RICH GANG, LIL WAYNE
SHE WILL - AYDAKAR, XODER
NEXT - NCTS

PROLOG

Pach zatuchliny mě udeřil do nosu ještě dřív, než moje tělo dopadlo na omšelou matraci pokrytou všelijakým hnusem.

Dvě silné ruce mě chytily za boky, nadzvedly mě a servaly ze mě kalhoty. Za normálních okolností bych se bránila, kopala, ale v tu chvíli se moje tělo podobalo hadrové panence. Museli mi něco nasypat do pití...

Ne, počkat, nebyly to dvě ruce... Byly čtyři.

Čtyři ruce mě pevně držely a zápasily s mým bezvládným tělem, zatímco místností se nesly jejich funivé vzdechy.

„Podrž ji, do hajzlu!“ ozval se dunivý zvuk hlasu neznámého muže.

„Chci si taky užít!“ pronesl ten druhý.

„Tak jí ojed’ pusu, má víc otvorů,“ rozřehtal se ten jeden odporně skřehotavým smíchem.

Ne, to ne...

Chtěla jsem křičet a volat o pomoc, ale z mých úst nevyšla ani hláška.

„Neměl jsi jí toho píchnout tolik, kreténe! Měla být omámená, ne paralyzovaná!“ vyhrkl muž za mými zády.

„Na to se vyser, prostě ji vojedeme a po tý dávce, co jsem jí dal, pak stejně chcípne. Nikomu nic neřekne,“ odpověděl ten druhý, jehož hlas jsem teď slyšela před sebou.

Když jsem mezi svými stehny ucítila ostrou bolest, z očí mi vyhrkly slzy.

„Nekousej, miláčku,“ ozvalo se u mého ucha.

Špinavé dlaně nadzvedly mou tvář a obrovské, nechutné péro se tlačilo mezi moje rty. Nemohla jsem otevřít pusu, abych mohla křičet, natož abych mu ho dobrovolně vykouřila. Muž si ale poradil a bolestivě mi ústa otevřel, až mi málem natrhl koutky.

Z očí mi nepřestávaly téct slzy, zatímco jeden z nich mě šoustal ze zadu a ten druhý mě dusil přírazy do pusy. Modlila jsem se za konec. Doufala jsem, že umřu dřív, než to dokončí.

Proklouznout v noci ven z domu, jen abych se dobře pobavila v ne-dalekém klubu, nebyl úplně nejlepší nápad. Moje tělo nemohlo víc

přijmout. Ne, když jsem byla naplněná k prasknutí a hrozilo, že se udusím. Vagína mě pálila a podle všeho mu nestačila, proto se přesunul k mému řitnímu otvoru. Ničili mě, každý z jedné strany, a já s tím nemohla nic dělat.

Možná jsem na okamžik omdlela, protože když jsem se probrala, muž naproti mně si zapínal poklopec a z mých úst vytékalo jeho semeno.

„Byla dobrá,“ rozesmál se ten za mnou. „Kdybys ji úplně neoddělal, užil bych si to víc. Tohle bylo, jako kdybych píchal mrtvolu, dobrou mrtvolu, musím říct.“

Tekla ze mě krev společně s jejich ejakulátem a já tam ležela na břiše jako odhozené zboží.

„Počkej, kdyby to náhodou zvládla, byl bych rád, aby si na mě vzpomněla, kdykoliv se podívá do zrcadla. Měla by vědět, že se mnou ani s madam F si nikdo jen tak nezahrává. Tak tady má to, pro co sem ve skutečnosti přišla,“ uchechtl se ten sráč.

Slyšela jsem, jak něco cvaklo, a pak jsem pocítila neuvěřitelnou bolest v bederní části, jako kdyby se mi ostří nože nořilo do kůže.

Nemohla jsem se bránit, protože mě zradilo vlastní tělo. Nefungovalo, a tak jsem v mysli křičela a modlila se k Bohu, ať tohle utrpení skončí.

„Vyřezal jsi jí tam svou přezdívku?“ podivil se ten jeden.

„Jo, jako připomínku, že se mnou se, kurva, nevyjebává! To já vyjebu s každým!“ zavrčel ten druhý. „Mělo jít jen o pomstu tak, jak chtěla madam F. Nakonec jsem si to užil. Podle mě stejně chcípne. Podívej se, jak mělce dýchá. Kdyby nic jiného, poslouží jako odstrašující příklad.“

„Pokud přežije,“ rozchechtal se jeden z nich. „Bezcenný děvky... nikdy jsem je neměl rád.“

Umřu tady, pomyslela jsem si.

Oči se mi zavíraly a moje tělo ochabovalo.

Umřu tady...

Jsem ještě mladá...

Nechci umřít...

Pomoc...

1.Kapitola (Gabriela)

Pohupovala jsem si nohou přehozenou přes tu druhou a se zakloněnou hlavou kouřila svou několikátou cigaretu v řadě.

Nedokázalo mě nic rozhodit, dokonce ani otec, který chodil po mém bytě jako lev v kleci a vyřvával něco o tom, že je to pro rodinu.

Srala jsem na ni od chvíle, kdy mě provdali za toho starého tlustého zmrda, který mě týral a používal moje tělo k uspokojení, kdykoli se mu zachtělo.

Mezi přívalem hoven, co otci padaly z pusy, zaznělo i něco o ostudě rodiny.

Bla, bla, bla.

Bylo mi dvacet osm, vážně si myslel, že na mě tyhle jeho kecy ještě pořád platí?! Uběhly dva měsíce od pohřbu mého tyranského manžela a on už přemýšlel nad dalším rodinným obchodem.

Pro mě za mě, provdejte mě třeba za krále, hlavně ať je němej, slepej a hluchej. Takovej chlap by byl nejlepší.

Bezťak to bude jen další zmrd. Tlusté staré prase, jehož jediným cílem bude osahávat mě a chlubit se ve společnosti, jakou má mladou ženušku, která skáče, jak on píská.

„Gabrielo!“ ucedil otec.

Narovnala jsem se v zádech a upřela na něj pohled. Když jsem potáhla z cigarety a dál pohupovala nohou do rytmu písničky, která mi hrála v hlavě, jeho tvář začala brunátnět.

„Ty to nechápeš? Myslíš si, že někdo stojí o osmadvacetiletou vdovu? Jako kdybys nevěděla, že v kurzu jsou a vždy budou panny! Osmnáctiletý!“ chytil si plešatou hlavu do rukou. „Takové štěstí, že Capo di tutti Capi nechce mladou holku. Nechce patnáctileté dítě, jak sám před Radou pronesl. Díkybohu, že jsem měl všech pět pohromadě a nadnesl tvoje jméno,“ zakašlal. „Jako účetní jednoho z Donů je moje slovo vážené. Dostaneš manžela, který se s ničím nepáře.“

„Mluvíš o něm, jako kdyby to byl svatý člověk,“ odfrkla jsem si.

„Pozor na pusy,“ napomenula mě matka, která ve svém kostýmku seděla na sedačce z damašku kousek ode mě. „Tohle není jen tak někdo, Gabrielo!“

I kdyby byl papež, bylo by mi to jedno. Nikdy jsem o tenhle život nestála. Nikdy jsem po něm neprahla. Narodila jsem se do mafie a neměla na výběr nikdy v ničem. Na mém názoru nezáleželo.

„Kdy chceš, abych si ho vzala?“ zaměřila jsem se na otce a nevšímal si matky.

Vždy byla nepodstatná, nahraditelná, jako všechny ženy v naší rodině, včetně mě.

„Svatba bude přesně za měsíc,“ usmál se otec, když si myslel, že bitvu se mnou vyhrál.

Nikdy ji nevyhrál, uměla jsem se s ním hádat i za cenu rány, kterou jsem za svou neposlušnost pokaždé schytala.

Jako jediný potomek ženského pokolení Corleonnského klanu se předpokládalo, že budu poslušná, pokorná a vstřícná. Nikdy nebudu odmítovat, budu pobožná a budu uctívat pravidla naší rodiny.

To všechno vyletělo oknem před třinácti lety, kdy jsem zjistila, že Bůh není na mojí straně a moje rodina mě považovala za odpad potom, co jsem skoro umřela vedle rušné ulice sanmarinského klubu.

Od patnácti jsem se o sebe musela starat sama. V osmnácti jsem musela přijmout fakt, že mě provdají za muže, který byl o padesát let starší než já.

Myslíte, že mě zajímala nějaká podělaná italská tradice mafie? Myslíte, že jsem věděla, kdo zrovna vede jaké území? Nebo snad, kdo tomu celému šéfuje? Bylo mi to u p-r-d-e-l-e!

Jediné, co mě zajímalo, bylo přežití. Život! Všechno ostatní se dalo koupit nebo nahradit.

Něco jako láska? Pche. V našem světě je to sprosté slovo.

„Uvedl jsem tě jako poslušnou a společenskou ženu se zájmem v šití,“ pokyvoval otec hlavou.

Skoro jsem vyprskla smíchy... Skoro.

„Rada i tvůj budoucí manžel byli nadšení,“ usmíval se a nevšímal si mého zamračeného pohledu.

„Gabrielo!“ napomenula mě matka, protože ta si ho všimla. „Udělá se ti mezi očima vráska!“

„Existuje botox, taky na něj chodíš, ne?“ otočila jsem se na ni se sarkasmem v hlase.

„Gabrielo!“ zvýšil můj otec hlas.

„Já vím, jak se jmenuju,“ ucedila jsem a postavila se.

Típla jsem cigaretu do křišťálové mísy, kterou jsem používala místo popelníku, a podívala se na něj. „Už mi není dvanáct, vím, jak se mám chovat a kde zaujmout svoje místo. Tak se mnou přestaň jednat jako s bezduchou loutkou, protože já pravidla znám,“ oznámila jsem mu.

„Ale nerespektuješ je,“ pronesl a z očí mu lítaly blesky.

„To neznamená, že je neznám,“ pokrčila jsem rameny.

„Tvůj nový manžel si tě srovná,“ ušklíbl se.

Už se nemůžu dočkat, pomyslela jsem si.

Ukázala jsem rukou směrem ke dveřím, které jsem otevřela, aby oba pochopili, že jejich návštěva u mě skončila.

„Vyhazuješ nás?“ otočil se na mě otec.

„Ne, ukazuju ti, že je čas jít. Mám měsíc svobody, než mě uvrhneš do chomoutu chlapovi, který mě bude srovnávat. Tak mi dopřej prostor a přestaň mě s matkou dusit,“ opravila jsem ho.

Když prošli dveřmi, malicherně jsem s nimi práskla na protest vzdoru jako malé dítě.

Další svatba...

Další chlap...

Dalších několik let posrané přetvářky.

Vyndala jsem z lednice Moët, odšpuntovala jsem ho a místo skleňičky, abych byla za kultivovanou dámu, do sebe láhev otočila. Nevaldilo mi, že mi drahé šampaňské teče po bradě a mezi prsa.

Období vzdoru jsem měla dávno za sebou.

Ale taky jsem za sebou měla období poslušnosti.

Vyšla jsem na balkón svého bytu a opřela se o zábradlí. Stěhování, hledání nových přátel, milenců...

Bude to náročné období, ale já ho ustojím, tak jako vždy. Neprošla jsem peklem, aby po mé tváři zbytečně tekly slzy.

Naposledy jsem brečela v patnácti a pak jsem si to zakázala.

Takže neupustím jedinou kapku ze svých očí, i když vím, že při sexu budu jen ležet jako hadrová panenka, zatímco to prase nade mnou bude funět.

Byla jsem rozbitá? Použitá? Odhozená?

Možná...

Byla jsem vášnivá? Rozhodně. V sexu jsem utápěla vzpomínky na den, kdy mi vzali možnost volby.

Trvalo mnoho let, než jsem si akt jako takový dokázala vychutnat. Než mi bezejmenný muž ukázal, co znamená mít orgasmus, který se ne vždy dostavil.

Než jsem překonala odpor z mužského těla...

A teď jsem si měla znovu zvykat... Znovu trpět... Byl to posraný výsměch mému už tak ubohému životu. Když nic jiného, alespoň ho svému budoucímu manželovi trochu znechutím.

Tak Capo di tutti Capi, pronesla jsem v duchu, náš boj začíná, jen to ještě nevíš.

2.Kapitola (Zaden)

Se znechuceným výrazem jsem sledoval své muže, jak stěhuje z přistavených dodávek kufry s věcmi mé budoucí ženy.

Měl jsem chuť někoho zabít.

Ještě jsem ji ani neviděl a už teď jsem ji nesnášel. Navíc, proč toho, proboha, měla tolik?

Celkem se na mé příjezdové cestě vystřídal tři dodávky mercedesu narvané k prasknutí a já přemýšlel jen nad tím, kdo, sakra, potřebuje tolik věcí.

Můj bratr se na tu show díval s pobaveným výrazem a neskrýval úsměv.

„Přijde ti to vtipný?“ osopil jsem se na něj.

„Jo,“ přikývl a nabídl mi cigaretu, kterou jsem si vzal. „Přijde mi vtipný, jak se tváříš, jako kdyby přímo před tebou někdo sral.“

„Mám tři dny do svatby a už teď ji nesnáším. Hádej, kdo za to může?!“ ucedil jsem a zapálil si.

„Hmm, nevím, že by ona? Tvoje nastávající?“ rozřehtal se.

„Ty! Ty jeden blbečku! Kvůli tvému péru, protože ochutnalo ženskou, která změnila tvoje priority,“ odfrkl jsem si. „Ale tak hlavně, že bude Rada spokojená, ne?!“

„To bude, až budeš v chomoutu a na cestě bude dítě,“ poplácal mě po zádech.

„Seru na to,“ otočil jsem se na patě a vykročil k domu.

„Capo?“ zavolal na mě jeden z mužů. „Do toho určeného pokoje, který jste řekl, že je volný, se ty kufry už nevejdou. Kam s nimi?“

Zavřel jsem oči a snažil se uklidnit, ale ten tlak byl na mě prostě moc. Sáhl jsem po zbrani, otočil se k němu a přiložil mu ji doprostřed čela. Šokovaně vykulil oči a polkl. Neznal jsem, do hajzlu, ani jeho jméno.

„Jak nevejdou?“ zašeptal jsem smrtícím hlasem.

„Všechno, co jsme tam nanosili, je srovnané, ale polovinu kufrů z poslední dodávky už není kam položit,“ zaskřehotal. „Máme je dát do vaší ložnice?“

Rozesmál jsem se tím smíchem, který značil blížící se výbuch, a pak naklonil hlavu na stranu, načež moje tvář ztvárněla.

„Myslíš, že chci tyhle krámy ve své ložnici?“

„Nevím, Capo,“ odpověděl.

Podíval jsem se za něj na muže, kteří stáli jako sochy, a v rukách drželi kufry od Vuittona.

„Naházejte je na hromadu za domem a zapalte je.“

„Zadene,“ varoval mě můj bratr.

„Nechci slyšet ani slovo,“ drtil jsem odpověď mezi zuby. „Jsi u mě na návštěvě, tak se do toho přestaň srát, Tristane.“

„Capo, zadní část domu je vyzdobená na svatbu,“ zašeptal muž, na jehož čele byla stále přitisknutá hlaveň mojí pistole.

Kurva, pomyslel jsem si.

„Pak to chci vidět hořet tady na nádvoří vedle kašny,“ kývl jsem hlavou a pistoli schoval.

Muži se dali do pohybu a házeli kufry na sebe, aby vytvořili pyramidu.

„Seš si jistej, že tohle je vhodnej první dárek, kterej jí chceš přichystat? Spálit její věci?“ naklonil se ke mně Tristan.

„Jsem si jistej, že jsem o tohle nestál. Nechtěl jsem se ženit, nechci ženu, jejíž jediná záliba je zkurvený šití, jako kdyby jí bylo osmdesát!“ podíval jsem se na něj a potáhl si z cigarety. „Nechtěl jsem žádnou ženu! Mám je rád, když křičí moje jméno. Ráno se seberou a vědí, že jim nikdy nezavolám a už si nikdy nezašukáme. Takové ženy mám rád, brácho, ne jednu ženskou na celej život!“

„Zvykneš si.“

„Budu denně sjetej,“ odfrkl jsem si. „Má ráda pojebaný šití, co bude další na řadě? Kris Kros? Kurva, vím o ní jen to, že jí je dvacet osm. Co když bude ošklivá?! Co když se mi z ní ani nepostaví?! Ty sis mohl vybrat. Nikdy ti neodpustím, že jsi mi tu možnost vzal.“

Můj pohled zaujala obrovská vatra, která se rozhořela směrem k nebi. Moji muži udělali, co jsem po nich chtěl.

Stál jsem tam a tvář mi rudla v odlescích plamenů, zatímco moje oči zůstávaly chladné. V koutku úst jsem měl lehký, skoro neviditelný úšklebek.

Ne že by mě snad někdy tenhle druh destrukce fascinoval, ale tohle bylo něco úplně jiného.

Šlo o disciplínu.

Symbol.

Kufry hořely jako jejich sliby – levné, přezdobené a uvnitř prázdné přesně jako jejich majitelka. Věděl jsem, co dělám, a ona bude přesně vědět, co jsem tím chtěl říct.

Nelitoval jsem svého činu. Lítost byla pro slabochy a v tomhle světě se platila krví.

A já už jsem, kurva, dávno přestal platit.

Po mém obličejí se konečně rozlil zákeřný úsměv.

Hra začíná, slečno *ráda šiju*.

3.Kapitola (Gabriela)

Vzhledem k tomu, že jsem se vdávala již podruhé, nepřípadalo v úvahu, abych na sebe navlékla bělostnou róbu hodnou princezny.

Podívala jsem se na sebe do zrcadla a uhladila si splývavé jednoduché šaty barvy šampaňského. Nebyly zlaté ani béžové, ale přesně ten elegantní odstín, co připomíná první nalití do křišťálové sklenky při svátečním přípitku.

Byly z nejjemnějšího hedvábného saténu z Lyonu, hladké jako slib, který by měl trvat věčně. Nad tou myšlenkou jsem se musela pousmát.

Věčně? V našem světě?

Šaty mě obepínaly přes boky jako druhá kůže, pak se od kolen lehce vlnily do dramatické vlečky, bohatě zdobené krajkou z Chantilly.

Žádná mašle, žádný kýč. Jen mistrovská čistota střihu, elegance a tichá síla. Šaty, které za mě měly mluvit dřív, než jsem promluvila já.

Zadívala jsem se na svůj odraz a zaměřila se na vlasy. Měla jsem je natočené do bohatých vln, které zakrývaly má odhalená potetovaná záda jako vodopád a končily nad kostrčí. Na přání mé matky, samozřejmě.

Jaká ostuda, že jsem si nechala potetovat celá záda.

Jaká ostuda, že si jejich dcera dovolila zakrýt ohyzdné jizvy v bederní části hlavou medúzy, která měla místo vlasů hady.

Byla to symbolika, kterou moje rodina nechápala. Neměla jsem potřebu jim cokoli vysvětlovat. Prostě jsem jednala. Po pár měsících, kdy se mi rány po noži zahojily, jsem otcí vzala kreditku a zaplatila si toho nejlepšího tatéra v Itálii.

Nemohla jsem se na své jizvy dívat. Pokaždé, když jsem v zrcadle spatřila ty iniciály, rozbušilo se mi srdce a vzpomínky začaly vyplouvat napovrch.

Zhluboka jsem se nadechla a snažila se zklidnit zpropadenou nervozitu. Lezla jsem do nového chomoutu, čekalo mě stěhování a zvykání si na nového muže. A nejen na něj, ale i na jeho pravidla a chování.

Ještě jsem ho neviděla a už jsem z něj měla osypky.

„Připravená?“ nakoukla do místnosti má matka.

„Když řeknu ne?“ prohodila jsem směrem k ní.

„Tak mě to nebude zajímat,“ odpověděla. „Tvůj otec stojí za dveřmi a tvůj budoucí manžel je společně s knězem u oltáře. Nikdo nechce čekat, Gabrielo. Není na co, protože použité zboží za promarněný čas nestojí.“

Kdybych neměla místo srdce led obmotaný ostnatým drátem, možná by mě její slova zabořila.

„Fajn,“ povzdechla jsem si. „Ať už to mám za sebou.“

Vyšla jsem z přípravné místnosti v kostele svatého Jana, ve kterém se ten cirkus konal. Dostavilo se na sto padesát hostů a já z nich znala zhruba deset – pár sestřenic, tet, strýců, včetně mých rodičů.

Byla to komedie. Tolik lidí nemohl znát ani můj otec. Šlo jen o dokonale propracovaný byznys.

Musela jsem se usmát, když jsem zahlédla otcovu našťvanou tvář. Přejel moje šaty pohledem a mračil se.

„Gisele,“ otočil se na mou matku. „Co to je za šaty? Má odhalená záda!“

„Vybrala si je,“ pípla moje matka. „Viš moc dobře sám, že mě neposlouchá, nedala na moje rady ani ohledně včerejších šatů na noc v zelené barvě.“

Ach, ta tradice, proběhlo mi hlavou.

Zelené šaty mi měly přinést štěstí.

Díky, ale přinesu si ho sama.

„Vykroč pravou nohou, ať ti alespoň tenhle manžel neumře, Gabrielo,“ prohodil otec a za prvních tónů varhan se mnou vešel do vysokých dřevěných dveří, za kterými byla dlouhá ulička vedoucí k mému osobnímu peklu.

Při pohledu na ženicha, který se znuděně otočil, když se zvony rozezněly, jsem mírně zaškobrtla. U oltáře stál totiž muž, který vypadal, že v sobě nese klid i sílu celé Sicílie.

„Co to děláš?!“ sykl směrem ke mně otec.

Narovnala jsem se v zádech a nasadila na obličej decentní úsměv hodný poslušné holky.

Kurva, co je to za chlapa?!

Byl nádherný, vysoký, tmavovlasý, s hustou kšticí, která se na vršku mírně vlnila. Přesto působil trochu rozcuchaně, jako by si ji párkrát projel prsty na uklidněnou.

Jeho postoj vyzařoval důstojnost, ale při hlubším ohledání i něžnou zranitelnost onoho okamžiku. Měl ostře řezanou čelist, plné rty a dokonale symetrické modré oči. Díval se na mě ostržím pohledem zpod hustých řas, které by mu mohla závidět kdejaká žena.

Oblek od Roberta Cavalliho šitý na míru obepínal jeho tělo a dával tak najevo vypracovanou postavu.

Široká ramena přecházela ve stejně široký hrudník. Ten se pozvolna zužoval do pasu, který volně přecházel na boky a svalnatá stehna, která nezakryla ani ta nejdražší látka.

Kurva, copak jsem vyhrála v loterii a konečně se na mě usmálo štěstí?

Kladla jsem nohu před nohu a dávala si pozor, abych neudělala sebemenší chybu.

Tomuhle muži nebylo víc než čtyřicet pět let. Vypadal delikátně. Byl to přesně ten typ, na který ukážete v řadě cukrovinek, samozřejmě pokud byste měli možnost výběru.

Když jsme došli až k němu, zjistila jsem, že kousek od něj stojí jeho přesná kopie. Ta se – na rozdíl od mého ženicha – usmívala od ucha k uchu a přejížděla mě pohledem s neskrývaným zájmem.

Můj otec mě předal do potetovaných rukou mého nastávajícího, uklonil se a zmizel v první řadě určené pro rodinu.

Sledovala jsem svého budoucího manžela a nevšímala si kněze, který si odkašlal.

Ty uhrančivé modré oči rentgenující každý pór na mém těle, každou nedokonalost. Řekla bych, že díky tomu pohledu spočítal všechny moje vlasy. Tak moc důkladný byl.

„Jsi blondýna,“ zašeptal hlubokým hlasem.

Bože, ten hlas byl nádherný stejně jako on. Mohl by mi klidně předčítat jídelní lístek a já bych se na něj dívala, jako kdyby mi recitoval poezii. Ne že bych ji měla v lásce.

Neptal se, konstatoval fakta.

„Vadí to něčemu?“ zeptala jsem se stejně tiše.

Zavřel oči, jako kdyby ho můj hlas odpudil. Zmateně jsem se zarážila a otočila se na kněze. Ten na nás shlížel ze svého piedestalu.

„Gabrielo a Zaden, rozhodli jste se uzavřít manželství. Ptám se vás před církví a před Bohem. Je toto vaše rozhodnutí svobodné a upřímné?“

Tak Zaden, pomyslela jsem si a poválela jeho jméno ve své puse.

Ne, vykřikla jsem v duchu, *tohle manželství není svobodné ani upřímné!*

„Ano,“ pronesla jsem nahlas.

„Ano,“ zavrnl muž naproti mně.

Jeho oči nepřestaly zkoumat moji tvář, a já přemýšlela, jestli make-up, který mi nanasla vizážistka, nemá nikde drobné vady.

Zamračila jsem se na něj a on pozvedl obočí. Když silněji stiskl moje prsty ve svých rukách, tělem mi projel elektrický šok.

„Chcete si slíbit lásku, úctu a věrnost?“ pokračoval kněz, jako kdyby se před ním neodehrávala tichá válka. „Ptám se vás před církví a Bohem. Zavazujete se k tomu opravdu na celý život?“

Dokud jeden z nás neumře, projelo mýma myšlenka a ušklíbla jsem se.

To mému manželovi neušlo a povytáhl obočí ještě o kousek výš.

„Ano,“ pronesla jsem znuděně.

„Ano,“ odpověděl Zaden.

„Chcete založit rodinu? Ptám se vás před církví a Bohem. Přijmete děti od Boha ochotně a budete je vychovávat podle božího zákona?“

V duchu jsem nad těmi bláboly zaúpěla. Měli jsme tu menší problém, který ani jejich slavný Bůh nevyřeší, nahlas jsem ale mlčela a prohlížela si Zadenovo jednodenní strniště. Trochu mě uráželo, že neměl potřebu se oholit na svou vlastní svatbu.

Ne že by mu to snad ubíralo na kráse, vůbec ne. Tohle byl první muž, kterého jsem mohla skutečně nazvat nádherně dechberoucím chlapem.

„Ano,“ odkašlal si Zaden.

Ten sarkasmus z jednoho slova doslova odkapával.

Uchechtla jsem se a rychle se vzpamatovala.

„Ano.“

Zaden po mé odpovědi přivřel oči do úzkých štěrbinek a mírně naklonil hlavu na stranu.

Proboha, zanaříkala jsem v duchu, už by mohl pustit moje ruce a přestat se na mě takhle dívat, protože jinak za sebe neručím.

Ani moje vagína za sebe nemohla ručit. Přisála by se mu na obličej a už by ho nepustila.

Bude si za to moct sám, takhle se na sebe lidi nedívají. Jeho pohled vyloženě křičel: „Ošukej mě!“

Nebo jsem si to jen myslela? Možná...

Každopádně mé hříšné duši to bylo úplně jedno.

Šaty se mi lepily na tělo z horka, které do kostela proudilo otevřenými dveřmi.

Zatracení věřící.

„Potvrďte své rozhodnutí pronesením slibu,“ pobídl nás kněz.

Zmateně jsem po něm střelila pohledem, protože jsem si, sakra, žádný slib nepřipravila.

„Já, Zaden, odevzdávám se tobě, Gabrielo, a přijímám tě za manželku. Slibuji, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost. Nikdy tě neopustím a zůstanu ti po boku v dobrém i zlém až do smrti. K tomu ať mi pomáhá Bůh. Amen,“ pronesl můj manžel.

„A teď shoříme všichni,“ zamumlala jsem.

„Co?“ naklonil ke mně hlavu kněz.

Můj manžel mi rozuměl a málem mi rozdrtil prsty ve svém sevření.

„Říkala jsem Amen,“ usmála jsem se na kněze.

„Výborně,“ oplatil mi úsměv. „Teď vy, Gabrielo.“

Jak to zatraceně bylo?

„Já, Gabriela,“ přikývla jsem a soustředila se na kněze. „Odevzdávám se tobě, Zadene, a přijímám tě za svého manžela.“

Celým kostelem se neslo hrobové ticho.

Stoprocentně to mělo pokračování, do hajzlu.

„Slibuju...“ zašeptal ke mně Zaden.

„Slibuju, že tě nikdy neopustím a... ponesu s tebou všechno. K tomu ať mi pomáhá Bůh. Amen,“ vychrlila jsem ze sebe v rychlém sledu tak, aby mi nebylo moc rozumět.

Zadenova záda se narovнала a na tváři se mu konečně vytvořil arogantní úsměv, ze kterého by mi zvlhly kalhotky, kdybych je měla.

„Ať Bůh ve své dobrotě upevní váš slib, který jste vyjádřili před církví, a naplní vás svým požehnáním,“ pravil kněz a položil přes naše spojené ruce štólu. „Co Bůh spojil, ať člověk nerozlučuje. Dobrořečme Pánu.“

„Bohu díky,“ pronesli všichni svatebčané v kostele.

Kněz pokropil prsteny svěcenou vodou a podal nám je.

Zadávala jsem se na ten svůj a žasla nad tolika diamanty. Byly osázené kolem celého kroužku, který svíral Zaden v dlouhých štíhlých prstech.

Pak chytil moji levou ruku a když mi ho navlékal na prsteníček, díval se mi do očí spalujícím pohledem.

„Gabrielo, přijmi tento prsten na znamení mé věrnosti a lásky. Ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého. Amen.“

Usmála jsem se na něj a napodobila ho. Přejela jsem mu svými prsty po jeho dlani a uchopila do ruky prsteníček.

„Zadene, přijmi tento prsten na znamení mé věrnosti a lásky. Ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého. Amen.“

„Nyní si novomanželé mohou dát první manželské políbení,“ ukázal mezi nás kněz.

Měsíc do svatby utekl tak rychle, že jsem se ani nerozkoukala, a on mi zajel rukou do vlasů, aby si mě přitáhl k sobě.

Kurva, kdo to takhle normálně dělá?!

Jeho vůně byla tak omamná, až jsem se zhluboka nadechla a vychutnala si ji. Kořeněná, s cigaretovým nádechem a něčím neuvěřitelně svěžím. Voněl mužně, drsně a já cítila, jak mě moje vlastní tělo zrazuje... opět... jako před několika lety... Jenže tentokrát příjemně. Nebylo potřeba, aby mě někdo nespočet hodin připravoval na sex, jak tomu bylo zvykem. Bradavky jsem z jeho blízkosti měla v pozoru a mezi nohama cítila vlhko jako nikdy.

Když se jeho rty dotkly mých a ochutnaly je, myslela jsem, že se vystřelím na Měsíc. Lehce u toho zavrnl a já mu stiskla sako v oblasti ramen.

„Půlka tvých věcí shořela před mým domem. Tolik krámů nepotřebuješ,“ zašeptal kousek ode mě. „Slyšel jsem, že máš ráda šití, proto jsem ti na něj vyhradil místnost. Zatímco budu píchat jiné ženy, můžeš nám ušít třeba ubrus, miláčku.“

Pro lidi v lavicích to muselo vypadat, jako že mi šeptá sladká slova.

Přimhouřila jsem oči a znovu se natáhla pro polibek, který mi ochotně dal. Místo abych ho znovu ochutnala, jsem ho kousla. Nedal to na sobě znát, jen sebou mírně cuknul a jeho oči se rozšířily v úžasu, když v puse ucítil kovovou chuť krve.

„Špatně zvolená první slova pro novomanželku, miláčku,“ pousmála jsem se sladce.

